

Люба дівчинко!

Діво дівчинко дівчисько...

Знаєш, коли й були у мене якісь думки, то цей світ *усе* переплутав, і те, що я встиг надумати уже й потому, переплуталось. Але я не хочу навіть намагатися відтворити якоїсь послідовності, бо то буде лиш мана, прикра машкара того хаосу, що вирує в мені. У мене немає душі. Чи того, що можна назвати душею. Я – лише купа нервів, купа м'язів, купа збудженості. оскільки сама лише згадка про нього оскверняє і збуджує мене.

Ще вчора (рік, два роки тому) я знав, хто я, тепер... Я змінився хоча б тому що не можу більше тебе хотіти так наївно, як це було колись. Однак все одно я спіймався на *удочку* (на *уд*) твого голоса, котрий приємно проник у моє вухо; на твій голос; на посміх, що з'являється на твоєму лиці, коли ти дивишся на чоловіка так, аби він зрозумів, що насправді (нібито) є *Чоловіком*; на *усе*, з чого ти вдало змайструвала тенета. Ти спіймала мене наче кішка і тепер хочеш гратися, а я все вирішую, бути чи не бути мені мишею в твоїй грі.

Пограйся зі мною, пограйся мною; але щастя! де воно? то лиш привид, мана...

Хіба можу я дати тобі щастя? Хіба *оте* щастя... але і його я не можу дати тобі, а тільки видобути з тебе, віднайти тебе на самому дні твого *єства*, до якого дотягнутись не рукою і яке описати не словами. Але я ненавиджу той віртуальний присмак, котрий попри все не нагадує твого присмаку і ніколи не нагадає. Не можна пізнавши жінки, не скуштувати її. А ти Жінка (і хто б сумнівався!), і коли я не припаду до твоєї розкішниці, наче *Наркіс*, нікий юноша, в зеркалі прозорних вод *взирающий на себе і влюбившийся смертно в самого себе* – я піду геть. Коли я не вип'ю з того істочника, коли не залишу підпис родовим інструментом, шляхетською шпагою, стилосом людини, котра свій стиль принесла нізвідки, коли не подарую тобі ранкового тюльпану, що розкриється в тобі, коли не напою тебе своїм сім'ям, коли не змушу тебе ридати від сорому і задоволення (*задоволення*), коли не змушу тебе тремтіти від передчуття сорому, що прийде і збурить твою плоть – я піду геть. Я буду рахувати зорі, я забуду труди і дні і на самому вершечку світу я не схочу дочасно досягнути *в одному все і у всьому одно* – і я не увійду до храму твого тіла.

І хай хто має *уші* почує: коли я увійду до того храму, я зруйную його, не залишу каменю на камені, я винищу всю бібліотеку, яку ти носиш у собі, я вип'ю тебе до дна і нічого не залишу тому, хто прийде *після мене*, я проллюся дощем, та він не втамує спраги.

Я Ніхто, котрий зі стилосом прийшов у твій дім.

Я альфа і омега твого життя.

Я перелесник, що втомився від життя... я люблю жити і буду жити в тобі.

Я зроблю тебе *ощасливленою*, але це може дорого тобі коштувати. Я анархія і сваволя; я сам для себе не правило... для мене немає правил.

Екстаз у колінах Чорної Мадонни; екстаз, екстатичний танець, не тіло – тепла твань... і замість маятника, що тебе заколише? – моя прелість, услада, медоточива ущільнина, розірвана тканина; перервана сповідь; висповідатися тобі і витікати на тебе і в тебе і розтікати по тобі, змушувати тебе бути – бути набубнявілою і повною, сповненою щастя; не просвітлення – а ніч без сну; заплющено очі, замкнено рота, вуха затулені руками – тіло без органів, тіло проти органів. Де слова? – вони помирають як риби без повітря – тут усе чуже і своє; ти не знаєш табу і будеш покарана за це надмірною швидкістю; все ніби відбудеться без тебе; образити тебе нетендітністю? Чи обурити байдужістю? Чи обдурити, а ні – я піду геть. На твоєму язиці – дивний звір; цей звір – моє ество. Що тебе заколише, усладо моя? А коли я не піду, залишившись володарем країни Див на Твоєму тілі і в Нім, межі трьох річок, що протікаючи, відділяють чарівний вертоград. І наче Див без повік (усе бачить він...) воссяду на дереві Пізнання, і тронм мені буде твоє Золоте Руно, і твоєму келиху бути Чашею Грааля, коли вона тільки повна для мене твоїм соком; і на вустах твоїх залишу присмак несколиханого дитятка...

А дитя нового світу не прокинеться вранці.

Я зроблю твою шкіру тугішою, я зроблю твою фобію більшою, і ти боятимешся засинати.

Одчинились двері – горобина ніч!

Одчини мені двері і дай мені ім'я. Коли не боїшся грати в цю гру до кінця. Від кінця... смолоскипа, котрим осяю твої глибини; і запалю в тобі вогонь.

Може, ти надто тендітна панна... чи хочеш вступити зі мною в борню?..

Чи може...

Відчини свої двері і розчахни тіло коли хочеш побачити дива і почути листи без слів, і залишити собі вітер, і відчути, як світ тремтить і як його дитя великими очима дивиться на божество, якому ні до чого немає діла